

BÓKA MÁRIA VERSEI

HALOTT MADARAKNAK

Halott madár a nyár
nem csattog a hangja,
porba hulló tollát
a köd betakarja.

Elhangzó énekét
a visszhangra bízza,
amit a szélárnyék
többé nem hoz vissza.

Olyan mint a dalnok
szótlan áhítata,
akinek örömét
a nyár sem akarta.

Újraálmodik egy
hosszú forró nyarat,
ahol híve lehet
halott madaraknak –
akik itt maradtak.

Palics, 2000 szeptembere

VALÓS ÉG ALATT

Látod, megint az este
lila bársonyra festve,
olyan, mintha csizmába
macskaköveken járna.

Látod, megint elfáraszt,
lámpák alatt mi támad,
felém nyúl éles karma –
látásomat akarja.

Látod, ezek nem álmok,
valós ég alatt állok,
a tág szembogarakra
savat ereszt, mint hangya.

Látod, megint az este
lopakodik szemembe,
valómat kitakarja,
Téged vetít falakra

lila színű bársonya.

Palics, 1999 októbere

RÉS

Egy rés, amelyben földet ér
ki nem égő szókép – világ,
egy tó, ahová bűvös éj
belopja minden csillagát.

Résnyi csupán a tekintet,
hol a csend otthonra talál,
és talányok tengerébe
ejtheti cseppnyi önmagát.

Egy rés, ahol angyal éned
démonit űzni síkraszáll,
és nem tagadja meg tőled

a szép szavának mámorát –
többet ennél nem ígérhet,
csupán a résnyit, amit ád.

Palics, 2000 augusztusa